

Rapport från Penland School of Crafts, North Carolina, USA, 2016

Emelie Rygfelt Wilander

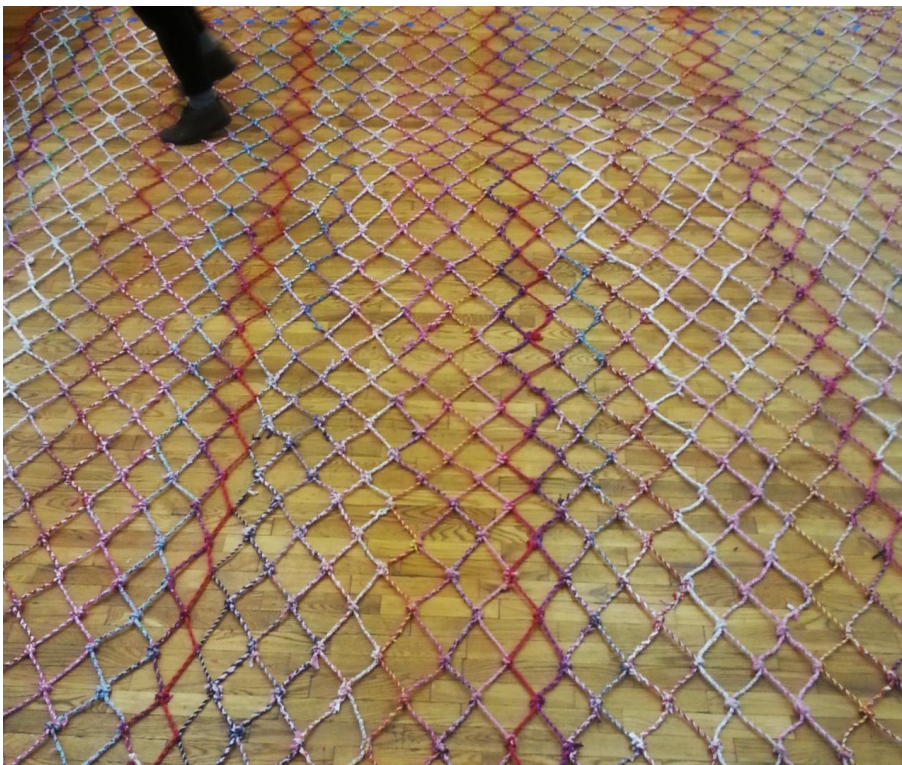

BLINDFOLDED. Samlade bebiskläder, stoppning, resårband.
Penland 2016

(Bild från Google public domain)

- Oh Sweden the social paradise, can I come live with you?

NETWORK. Samlade bebiskläder. Penland 2016

BERÄTTELSEN OM MIN RESA

Den 27 dec 2015 kliver jag på Flyget till USA, North Carolina, full av förväntan. Jag har blivit antagen till Penland School of Crafts Winter Residency och skall spendera en månad tillsammans med konstnärer och hantverkare från hela USA. Jag har satt bilder på internet, lokalerna ser fantastiska ut och möjligheterna känns oändliga. Det ska snart visa sig att inte mycket kommer bli som jag trott, och att jag kommer hamna i situationer jag inte kunnat föreställa mig på förhand.

Det jag möter är ett starkt polariserat land. Där det kommande valet för president är i fokus. Bernie Sanders, en av de kandiderande, har använt *den nordiska modellen* som exempel på hur USA kan komma framåt i sin politik. Som svensk medborgare kommer jag att hamna i hetluften. Det är svårt att skapa konst och ha intensiva politiska diskussioner på samma gång. En utmaning jag tar mig an och lever i under min residence period.

-You got money from the government to get here?

-You all die waiting for operations!

-You get to go to school for free?!

-Free abortions is appalling!

Medan jag sitter och knyter mitt nät av bebiskläder inser jag att detta måste vara hur alla de flyktingar som anländer till Sverige känner sig. Att inte fullt ut få vara en del av gruppen, att ständigt få agera språkrör för ett helt land, att hela tiden få försvara sina värderingar och sin kultur, att vara den som skapar konflikt bara genom att vara sig själv. Jag levde i detta under fyra veckor och kunde sedan åka tillbaka till mitt trygga sammanhang där hemma, de har inget hem att åka tillbaka till.

När min person är under attack blir behovet av att vara trygg och säker i mitt konstnärskap än starkare. Jag kommer till Penland för att genomföra en undersökning i att knyta nät av bebiskläder. Ganska snart inser jag att jag är tvungen att göra något som reflekterar platsen och det jag upplever. Nätet är inte nog för att fånga mitt intresse. Jag avslutar ändå detta projekt och känner mig nöjd med resultatet, stoppar ner det i resväskan och tänker: den berättelsen kommer att få sitt slut någon gång i framtiden.

QUILTED BABY

Samlade bebiskläder, stoppning
bomullstråd.
Penland 2016

WEAPONS TO CEEP GROWNUPS AWAY

Samlade bebiskläder, stoppning, grenar
Penland 2016

Jag fortsätter att undersöka vilka typer av berättelser jag kan frambringa med hjälp av bebiskläderna. Jag hittar fler i en secondhandbutik i samhället som ligger precis nedanför bergen där skolan är placerad. Jag vill knyta an till platsen via materialet. De är rosa och fulla med söta motiv, sådär som bara bebiskläder kan vara. Under min vistelse har jag fascinerats av quilting, som många av medresidenterna ägnar sig åt. De syr stora lapptäckten av funnet material. Detta kan jag använda mig av tänker jag och börjar att quilta fast mina bebiskläder i låsta positioner. Nålen för den rosa tråden upp och ner i raka linjer längst med plagget. Sakta och repetitivt fångas plagget i de räta linjerna, blir fast och hårt.

Medan jag syr fortgår utfrågningen om Sverige och det svenska samhället. Hur dana är vi egentligen? Behovet av ett skydd växer fram. Något som fredar mig från omgivningen och dess föreställningar och idéer. Jag börjar att tillverka olika typer av *vapen* av bebiskläderna. Vapen att hålla vuxna på avstånd.

En kväll trillar jag och skrapar mina knän. Tittar på blåmärkena i duschen och inser att de är vackra svullnader i allsköns färger. Det är en skyddsdräkt jag behöver! En som är quiltad av olika bebiskläder. Knäskydd med blåmärken, armskydd med skärsår, ögonbindel med barnhänder och skottsäkerväst med en sådan där urgullig katt på framsidan. Jag vill fortsätta att arbeta med humorn som vapen. I landet mellan det vackra, naiva, läskiga och absolut viktiga.

SAKER JAG TAR MED MIG

Det är en nyttig erfarenhet att ha fått uppleva utanförskapet på nära håll, något som jag tar med mig i livet och in i mitt konstnärskap. Under 2016 kommer jag att delta i ett EU projekt kallat Europe Grand Central. Det är ett projekt där flera konstföreningar över Europa kommer att samarbeta och skapa olika projekt på temat gränser. Not Quite konstnärskooperativ, där jag sitter med i styrelsen, kommer att anordna flera projekt tillsammans med asylsökande i Åmål- och Bengtsfors kommun. Där kommer vi använda hantverket som en kontaktyta och möjlighet att beskriva olika typer av upplevelser av utan- och innanförskap.

Nätet ligger fortfarande nerpackat och väntar på rätt tillfälle och plats att packas upp.

Skyddsdräkten är ett fortgående projekt där delar skapas och läggs till vart efter behovet uppstår. Den ska och bör användas med måtta, tanken är inte att fly utan att skapa det utrymme som behövs för att möta och se världen för vad den är. I sommar kommer jag att ikläda mig dräkten och utföra ett performance under titeln: *Soma status: Gott. Kortklippt, rödfärgat hår. Välklädd, överviktig, ser något yngre ut än sin kronologiska ålder.* Där jag kommer att läsa valda delar av mina journaler från BUPs arkiv. På så vis hoppas jag föra samman dåtid och nutid till en gemensam och dynamisk berättelse.

PACKNING
NETWORK, QUILTED BABYS; WEAPONS TO CEEP GROWNUPS AWAY,
SKYDDSDRÄKT, resväska
Penland 2016

Fördelning av bidraget:

Flyg Göteborg – North Carolina: 9000: -

Inrikesresor: 3000: -

Boende: 2200: -

Kursavgift: 6200:

Material: 4600: -